

ת"ד 618/02/20 - אמגד אסכאפי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 618-02-20 מדינת ישראל נ' אסכאפי
תיק חיצוני: 475783/2019

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
אמגד אסכאפי	מבקש
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 8.9.2020.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, נהיגה כשברמזור אור אדום בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות.

הדיון בעניינו של המבקש נקבע לתאריך 27.4.2020, אולם נוכח הודעת מנהל בתי המשפט בעניין סוגי הדיונים שידונו בתקופת החירום ונוכח היעדר אינדיקציה לזימונו של המבקש, נדחה הדיון פעמיים ונקבע לתאריך 8.9.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 5 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל את ההזמנה לדיון וכי ככל הנראה זו לא הגיעה למענו. לטענתו, מעיון באישור המסירה עולה כי שמו של האדם שסרב לקבל את דבר בדואר לא צוין בו ומשכך לא ניתן לדעת האם היה אדם שאכן סירב לקבל את דבר הדואר וכי קיימת אפשרות סבירה כי גם אם סירב, אין הוא קשור למבקש ואינו גר עמו.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי עונש שהושת עליו הינו עונש מחמיר החורג לחומרא ממתחם הענישה ההולם באופן קיצוני.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדיון נשלחה למבקש על-ידי בית המשפט. משסירב לקבל את דבר הדואר שהודבק על דלתו

שפיטתו של המבקש בהיעדרו נעשתה כדין.

לטענת המשיבה לא עלה בידי המבקש להוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו וכי הוא לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "**החסד"פ**") מאפשר לדון נאשם בפלילים בעבירות מסוימות ללא התייצבותו וקובע חזקה לפיה אם זומן נאשם ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט רשאי לדון אותו שלא בפניו.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

סעיף 54 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 קובע כי:

"מי שנמסר לו מסמך שהמצאתו במסירה יידרש לאשר את המסירה בכתב על גבי עותק של המסמך, ואם סירב לקבלו או לאשרו, יאשר מוסר ההזמנה בחתימתו את דבר מסירתו וסירוב האישור, ובית המשפט רשאי לקבוע שהמסמך הומצא כראוי".

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה

מעיון באישור המסירה עולה כי מצוין בו השם "אמג'ד". גם אם לא היה מצוין שם כלל, כי אין בעניין זה כשלעצמו כדי לסתור את חזקת המסירה (רע"פ 5356/20 **יאסר טחאן נ' מדינת ישראל** מיום 12.8.2020, רע"פ 2340/15 **קליין נ' מדינת ישראל** מיום 18.5.2016, רע"פ 5258/14 **חיים סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 3.8.2014).

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם) מיום 16.5.2019 נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי ההזמנה נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום. ההזמנה לדין נשלחה למבקש על-ידי מזכירות בית המשפט באמצעות דואר רשום, וזאת על סמך אישור המסירה הנושא את הכיתוב "דואר רשום" וכן את מספר המעקב. טענתו של המבקש באשר לאי ציון שמו של המסרב אינה מספיקה בכדי להרים את הנטל ולהפריך את חזקת המסירה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)). כפירתו של המבקש במיוחס לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה והוכחתה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"א, 19 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.